

"אנחנו מאוהבות בנראד מזה זמן רב. והספר הזה...
הפיל אותנו סופית ברשתו"
המסכת אלהות

ספר בסדרת 'נפלונו כן'

עד שבאת את

פנלופה דאגלס

סופרת רבי מכר של ה - The New York Times

עד שבאת את

ספר שני בסדרה :
נפלנו כך

מאנגלית : ענב מרילה

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת המארז 'עד שבאת את'+'בוליי' לחצי כאן

פֶּנּוֹלֹפָה דֹּאגְלָס
עַד שְׁבֹאת אֶת

ספר שני בסדרת : נפלנו כך

Penelope Douglas
untill you
The Fall Away Series book1.5

עורכות ראשיות : ורד רווח-שמואל
גלי אבני-גילאור
עריכה : ענבל כהן-זיליאני
עריכה לשונית : /שפרה רווח
עיצוב עטיפה : חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד : גרינהויז — הרצליה

Copyright 2013 © Penelope Douglas

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2018 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ז
© 2018 כל הזכויות שמורות

מסת"ב : 978-965-7648-58-2

All rights reserved
Printed in Israel 2018

דברי המחברת

הספר הזה מעולם לא היה אמור להיכתב.

אחרי שפירסמתי את 'בולי', הבנתי שהסיפור של ג'ארד חשוב בדיוק כמו של טייט, והאמת היא שהקוראים נלחמו בכל הכוח כדי לקבל את נקודת המבט שלו. הם רצו לשמוע את הצד שלו בסיפור.

אני אסירת תודה לעד. אהבתי לכתוב את הספר הזה ונהניתי לראות את ג'ארד מתפתח.

על אף שהספר הזה יכול להיקרא בפני עצמו, אני ממליצה לקרוא את 'בולי' לפניו.

נקודת מבטה של טייט ב'בולי' תגביר את הנאתכם ואת תשוקתכם לסיפורו של ג'ארד.

ומשזה נאמר, אם קראתם את 'בולי', אני רוצה להרגיע אתכם; אף אחד לא מעוניין לרכוש אותו הסיפור פעמיים, אלא מנקודת מבט שונה, המורכבת ומעניינת בפני עצמה.

עבדתי קשה כדי לתת לכם משהו שונה.

זה לא הסיפור של 'בולי', שנכתב מחדש.

זה הסיפור של ג'ארד.

המוזיקה נותנת השראה להתפתחות הדמויות שלי. ג'ארד כועס, מסוכן וייתכן שתרגו אותו הרחק מכם או קרוב מאוד אליכם. השירים ברשימה הבאה הם ג'ראד.

Criticize-Adelita's Way
Coming Down-Five Finger Death Punch
Adrenalize-In This Moment
Cold-Crossfade
Love-Hate-Sex-Pain-Godsmack
Heaven Nor Hell-Volbeat
I Don't Care-Apocalyptica
Wicked Game-Chris Isaak
Tears Don't Fall-Bullet for My Valentine
Bottom of a Bottle-Smile Empty Soul
Crazy Bitch-Buckcherry
Girl from the North Country-Lions
Pain-Three Days Grace
I Stand Alone-Godsmack
Beastie Boys-Fight For Your Right
Dearest Helpless-Silverchair
Raise the Dead-Rachel Rabin

הרומן הזה מוקדש אך ורק לקוראים; תודה שהאמנתם בג'ארד ושביקשתם אותו בספר משל עצמו.

פרולוג

קוראים לי ג'ארד.

קוראים לי ג'ארד.

קוראים לי ג'ארד.

המשכתי לחזור על זה שוב ושוב, מנסה להרגיע את הלב שלי, הפועם כל כך מהר. רציתי לגשת לשכנים החדשים שלנו, לפגוש אותם, אבל הייתי לחוץ מדי.

אל הבית השכן עברה ילדה — ככל הנראה בת עשר כמוני — וחייכתי כשראיתי שהיא לבשה כובע בייסבול ונעלי אולסטאר. בנות אחרות בשכונה שלי לא התלבשו ככה. והיא גם היתה יפה.

נשענתי על אדן החלון ובחננתי את בית השכן — עכשיו מוזיקה ואור הפיחו בו חיים. אף אחד לא גר שם כבר זמן רב ולפני שהיה נטוש, התגוררו בו אנשים זקנים.

עץ גדול הפריד בין הבתים שלנו, אך עדיין ניתן היה להציץ בין עליו הירוקים.

"היי מתוק".

סובבתי את ראשי וראיתי שאימא שלי נשענת על משקוף הדלת של חדרי. היא חייכה, אך עיניה בהקו מדמעות ובגדיה היו מקומטים.

"ראיתי שיש לנו שכנים חדשים," היא המשיכה. "כבר פגשת אותם?"

"לא." הנדתי בראשי וחזרתי להביט אל מחוץ לחלון בתקווה שתלך מכאן.

"יש להם בת, לא בנים."

"ואתה לא יכול להיות חבר של ילדה?" קולה נסדק, ושמעתי אותה בולעת רוק. ידעתי מה עומד להגיע ובטני התהדקה.

"לא, אני לא יכול."

אני לא אוהב לדבר עם אימא. בעצם, אני לא יודע איך לדבר איתה. אני מבלה הרבה זמן לבדי. היא מרגיזה אותי.

"ג'ארד", היא החלה לומר אך לא המשיכה. לאחר רגע שמעתי אותה מתרחקת וטורקת את הדלת שבהמשך המסדרון. היא בטח הלכה לשירותים להקיא.

אימא שלי שותה הרבה אלכוהול, במיוחד בסופי שבוע. פתאום לא רציתי יותר לפגוש את הילדה זהובת-השיער שבבית השכן.

אז מה אם היא נראית מגניבה ואוהבת לרכוב על אופניים? אז מה אם יכולתי לשמוע את Alice in Chains מתנגן מחדר השינה שלה? או לפחות נדמה לי שזה היה חדר השינה שלה.

הוילונות היו מוגפים.

הזדקפתי, מתכוון לשכוח מזה ופשוט להכין לעצמי משהו לאכול, כי אימא כנראה לא תבשל הערב.

אבל אז ראיתי את הוילונות מוסטים ונעצרתי.

היא היתה שם. זה החדר שלה!

ומסיבה כל שהיא חייכתי. אהבתי את העובדה שהחדרים שלנו היו זה מול זה.

התאמצתי לראות אותה טוב יותר כשפתחה את הדלתות הכפולות, אך עיניי נפערו כשראיתי מה היא עושה.

מה? היא משוגעת?

פתחתי במהירות את החלון שלי והשקפתי החוצה אל אוויר הלילה.

"היי!" צעקתי לעברה. "מה את עושה?"

היא הרימה את ראשה באחת ונשימתי נעתקה כשראיתי אותה מנסה לאזן את עצמה, מתנדנדת על הענף. זרועותיה התנפפו מצד לצד ובין רגע קפצתי מהחלון וטיפסתי על העץ אחריה.

"זהירות!", צעקתי כשהיא התכופפה מטה ואחזה בענף העבה בידיה. התקדמתי לאט על העץ, נתמך בענף שמעל לראשי. ילדה טיפשה. מה היא עושה?

היא רכנה על ארבע ועינייה הכחולות פעורות, בעודה מנסה להיאחז בענפי העץ המיטלטל תחתיה.

"את לא יכולה סתם ככה לטפס על עצים לבד," התפרצתי. "כמעט נפלת. בואי לפה." נשענתי מטה כדי לתפוס את ידה. עקצצו לי האצבעות, כאילו נרדמו. היא נעמדה ורגליה רעדו כשנאחזתי בענף והובלתי את שנינו לכיוון הגזע.

"למה עשית את זה?" היא התלוננה מאחוריי. "אני יודעת איך לטפס על עצים. הפחדת אותי ובגלל זה כמעט נפלתי."

החלקתי בכבדות במורד חלקו העבה והפנימי של העץ והסתכלתי עליה. "ברור, בגלל זה כמעט נפלת." ניגבתי את כפות ידי במכנסי הדגמ"ח הקצרים. הבטתי ברחוב שלנו, פול אָבִי לִיין, אך לא הצלחתי לנער את מגעה מהיד שלי. תחושת הנימול התפשטה לידיי ובכל גופי. זה היה כאילו כל שערותיי סמרו ודי רציתי לצחוק כי זה דגדג אותי.

היא המשיכה לעמוד שם, כנראה בפנים חמוצות. למרות זאת אחרי כמה רגעים היא התיישבה לידי. רגלינו התנדנדו יחד מעל לענף.

"אז," היא אמרה כשהיא מצביעה על הבית שלי. "אתה גר שם?"

"כן. עם אמא שלי," אמרתי והסתכלתי עליה בדיוק כשהשפילה עיניה והתחילה לשחק באצבעותיה.

היא נראתה עצובה לרגע ונדמה שהתאפקה לא לבכות.
מה אמרתי?

היא עדיין לבשה אותו אוברול שראיתי עליה מוקדם יותר היום, כשעזרה לפרוק את משאית ההובלה עם אביה. שיערה היה אסוף ברישול ומלבד קצת לכלוך על מכנסיה היא נראתה נקייה. ישבנו שם זמן מה. בהינו ברחוב שלנו והקשבנו לרוח המרשרשת בין העלים סביבנו.

היא נראתה קטנטנה לידי, כאילו בכל רגע היא עלולה ליפול מהענף כי אינה מסוגלת להחזיק את עצמה.

זוויות פיה היו מוטות מטה, ולא ידעתי למה היתה כל כך עצובה. כל מה שידעתי הוא שאני לא רוצה ללכת לשום מקום עד שתרגיש טוב יותר.

"ראיתי את אבא שלך," פתחתי בשיחה. "איפה אימא שלך?"

שפתה התחתונה רעדה והיא נשאה אליי את מבטה. "אמא שלי מתה באביב." דמעות נקו בעיניה, והיא לקחה נשימות עמוקות כאילו היא מנסה להיות קשוחה.

מעולם לא פגשתי ילד שאבא או אימא שלו מתו, והרגשתי רע על כך שאני לא מחבב את אימא.

"אין לי אבא," אמרתי בניסיון לעודד אותה להרגיש יותר טוב. "הוא עזב

כשהייתי תינוק ואימא שלי אומרת שהוא לא בן אדם טוב. לפחות אימא שלך לא רצתה לעזוב אותך, נכון?" ידעתי שמה שאמרתי בטח נשמע טיפשי. לא רציתי שתחשוב שהתכוונתי כאילו המצב שלה יותר טוב משלי. פשוט הרגשתי שאני צריך לומר לה כל דבר כדי שתרגיש יותר טוב. אבל לא אמרתי. שיניתי נושא. "ראיתי שלאבא שלך יש מכונית ישנה." היא הביטה אליי וגלגלה את עיניה. "זו לא סתם מכונית ישנה. זו שברולט נז'ה."

ידעתי את זה. רציתי להבין אם היא יודעת. "אני אוהב מכוניות." בעטתי את נעלי ה-DC שלי, כך שייפלו לקרקע, והיא עשתה כמוני עם האולסטאר האדומות שלה. רגלינו היחפות התנוודו באוויר אחורה וקדימה. "יום אחד אני אתחרה ב'לופ'", אמרתי. היא הביטה בי ועיניה הביעו פליאה. "ה'לופ'? מה זה?" "זה מסלול מרוצים שבו מתחרים הילדים הגדולים. נוכל ללכת לשם כשנהיה בתיכון, אבל נצטרך מכונית. תוכלי לבוא ולעודד אותי." "למה אני לא יכולה להתחרות?" היא נראתה כועסת. היא רצינית?

"אני לא חושב שהם נותנים לבנות להתחרות," אמרתי וניסיתי לא לצחוק לה בפנים.

היא מצמצה והסתכלה חזרה אל הרחוב. "אתה תשכנע אותם לתת לי." זוויות פי התעגלו מעלה אבל כבשתי את הגיחוך. "אולי." לגמרי כן. היא הושיטה אליי את ידה. "אני טייטוס, אבל כולם קוראים לי טייט. אני לא אוהבת את השם טייטוס. הבנת?" נדתי בראשי, וכשנטלתי את ידה שוב חשתי בגל של חום מתפשט בזרועי. "אני ג'ארד."

1

שש שנים לאחר מכן

הדם זולג מעל לשפתי התחתונה ונוזל אל הרצפה כמו פס ארוך של צבע אדום. אני נותן לו להיקוות בתוך פי עד שהוא נוטף החוצה, מפני שהכול כואב מכדי לירוק.

"אבא, בבקשה," אני מתחנן, קולי רועד בעוד גופי רוטט מהפחד. אמא שלי צדקה. הוא בן אדם רע, והלוואי שלא הייתי משכנע אותה לאפשר לי לבלות איתו את הקיץ. אני כורע על ברכיי על רצפת המטבח שלו ורועד כשידיי קשורות מאחורי גבי. החבל המעקצץ נוגס בעורי. "אתה מתחנן, נמושה קטנה שכמוך?" הוא נוהם והרצועה שוב מלקה את גבי.

עיניי נעצמות בחוזקה, ואני מתפתל כשהבעירה מתפשטת לאורך השכמות שלי. אני סוגר את פי ומנסה לא להשמיע שום קול כשאני נושם דרך האף עד שהשריפה מתפוגגת. העור שעל שפתיי מרגיש מתוח ונפוח, וטעם חלקלק ומתכתי של דם ממלא את פי. טייט.

פניה מבזיקות אל מוחי ואני זוחל חזרה אל תוך ראשי, אל המקום שבו היא נמצאת. במקום שבו אנחנו יחד. שיערה הבוהק מתנופף ברוח כשאנחנו מטפסים על הסלעים סביב בריכת הנוי. אני תמיד מטפס אחריה למקרה שהיא תמעיד. עיני הסערה הכחולות שלה מחייכות מטה אליי. אך אבי קוטע את זכרונותיי. "אתה לא מתחנן! אתה לא מתנצל! זה מה שאני מקבל על

שנתתי לזונה הזו לגדל אותך כל השנים האלו. חתיכת פחדן עלוב. זה מה שאתה."

ראשי מיטלטל אחורה בפתאומיות והקרקפת שלי שורפת כשהוא מושך אותי בשיער כדי לפגוש את מבטו. בטני מתהפכת מריח הבירה והסיגריות שבנשימתו.

"ג'קס לפחות מקשיב," הוא מסנן ובטני רועדת מהבחילה. "נכון, ג'קס?" הוא צועק מעבר לכתפו.

אבא משחרר אותי, וצועד לכיוון המקפאי העמוק שבפינת המטבח ומכה פעמיים על המכסה.

"אתה עדיין בחיים שם?"

כל עצב בפניי ניצת בכאב כשאני נלחם להדוף את הדמעות. אני לא רוצה לבכות או לצרות, אבל ג'קס, בנו האחר של אבי, נמצא במקפאי כבר כמעט עשר דקות. עשר דקות שלמות בלי שהשמיע קול!

למה אבא שלי עושה את זה? למה הוא מעניש את ג'קס כשהוא כועס עליי? למרות זאת אני נותר שקט, כי ככה הוא אוהב את הילדים שלו. אם הוא יקבל את מבוקשו, אולי הוא ישחרר את אחי. הוא בטוח קופא שם ואני לא יודע אם יש לו מספיק אוויר. כמה זמן אפשר לשרוד בתוך מקפאי? אולי הוא כבר מת.

אלוהים, הוא רק ילד קטן! אני ממצמץ כדי לגרש את הדמעות. בבקשה, בבקשה, ...

"אז..." אבא שלי צועד אל עבר חברה שלו שְׁרָלִין, מסוממת-משוגעת על כל הראש, וחבר שלו גורדון, חתיכת יצור דפוק ובזוי שמסתכל עליי באופן מוזר.

שניהם יושבים בשולחן המטבח דלוקים על סם כלשהו המוצע בתפריט היומי, ולא מבחינים מה קורה עם שני הילדים חסרי האונים שבחדר.

"מה אתם חושבים?" אבא שלי מניח יד על כתף של כל אחד מהם. "איך נלמד את הבן שלי להיות גבר?"

התעוררתי בבהלה כשהדופק שלי הולם בצווארי ובראשי. טיפת זיעה החליקה במורד כתפי, וכשמצמצתי ראיתי את החדר שלי ואת הקירות המוכרים מופיעים מול עיניי.

זה בסדר. התנשפתי בחוזקה. הם לא כאן. זה היה רק חלום.

הייתי בבית שלי. אבא שלי לא היה כאן. גורדון ושרלין נעלמו מזמן. הכול בסדר. אבל תמיד היה עליי לוודא.

עפעפיי היו כבדים בטירוף אבל התיישבתי וסקרתי במהרה את החדר. אור הבוקר חדר בחוזקה מחלוני והרמתי את ידי לעיניי להגן עליהן מהקרניים המכאיבות.

הבלגן שהיה על השידה היה עכשיו זרוק על הרצפה. זה לא היה חריג מצידי לבלגן הכול כשהייתי שיכור גמור, אבל מלבד אי סדר קל החדר היה שקט ובטוח.

שחררתי נשיפה ארוכה ושאפתי שוב בניסיון להאט את קצב פעימות ליבי בזמן שאני ממשיך לשלוח מבטים לצדדים. רק לאחר שמבטי הקיף עיגול שלם, עיניי נחו לבסוף על הבליטה שלידי מתחת לשמיכות. התעלמתי מהכאב בין עיניי מהאלכוהול ששתיתי בלילה והרמתי את השמיכה כדי לראות מי הבחורה שהייתי טיפש מספיק — או שיכור מספיק — לבלות איתה כל הלילה בבית שלי. נהדר, עוד בלונדינית. מה לעזאזל חשבת לעצמי?

בלונדיניות לא היו הקטע שלי. הן תמיד נראו כמו ילדות טובות. לא אקזוטיות או מעניינות בכלל. טהורות מדי.

הן נראו כמו הטיפוס של הילדה-מהבית-השכן.

ומי באמת רצה את זה?

אבל בימים האחרונים — כשהסיוטים חזרו — כל מה שרציתי היה בלונדיניות. זה היה כאילו יש לי משיכה חולנית להרס עצמי בגלל בלונדינית אחת שאהבתי לשנוא.

אבל... הייתי חייב להודות, הנערה נראתה טוב. עורה היה חלק והיו לה ציצים יפים. נדמה לי שאמרה משהו על זה שהיא חזרה הביתה לחופשת הקיץ מאוניברסיטת פֶרְדו. אני לא חושב שסיפרתי לה שאני בן שש-עשרה ועדיין לומד בתיכון. אולי אני אפיל את זה עליה כשהיא תתעורר. רק בשביל הכיף. השענתי את ראשי אחורה, כאב לי אפילו לחייך כשדמיינתי איך בטח תתחרפן כשתגלה את זה.

"ג'ארד?" אמי דפקה בדלת, הרמתי את ראשי בבהלה והתכווצתי.

ראשי הלם כאילו מישו תקע בו מזלג כל הלילה ולא רציתי להתמודד איתה עכשיו. אבל בכל זאת קפצתי מהמיטה והתקדמתי לדלת לפני שהבחורה שלידי תתעורר. פתחתי את הדלת לכדי סדק קטן והבטתי באמא שלי עם כל הסבלנות שיכולתי לגייס.

היא לבשה מכנסי טרנינג ורודים וטישרט עם שרוולים ארוכים — די נחמד ליום ראשון, אבל מהצוואר ומעלה זה היה הבלגן הרגיל. השיער שלה

היה דחוס בפקעת עגולה והאיפור מאתמול היה מרוח מתחת לעיניה.
ההנגאובר שלה גבר על שלי. היא ערה ומסתובבת רק כי הגוף שלה רגיל
לזה הרבה יותר ממני.

אבל כשהיתה פיכת ומסודרת, אפשר היה לראות עד כמה צעירה היא
היתה. כשמרבית החברים שלי ראו אותה בפעם הראשונה הם חשבו שהיא
אחותי.

"מה את רוצה?" שאלתי. חשבתי שהיא מחכה שאתן לה להיכנס — אבל
זה לא הולך לקרות.

"טייט עוזבת." קולה היה רך.

הלב שלי התחיל לדפוק בפראות בחזי. זה היום?
ולפתע הרגשתי כאילו יד בלתי-נראית הופכת את קרביי והתכווצתי
מהכאב. לא ידעתי אם זה ההנגאובר או התזכורת לכך שהיא עוזבת. הידקתי
את שיניי בניסיון לדכא את מיצי הקיבה שעלו בגרוני.
"אז?" מלמלתי, משחק אותה אדיש.

היא גלגלה אליי את עיניה. "אז חשבתי שאולי תזיז את התחת שלך
ותיפרד ממנה. היא תיעדר שנה שלמה, ג'ארד. הייתם חברים
פעם."

כן, עד לפני שנתיים... הקיץ שלפני כיתה י' נסעתי לבקר את אבא שלי
וכשחזרתי הביתה הבנתי שאני לבדי. אמא שלי היתה חלשה, אבא שלי היה
מפלצת, וטייט לא היתה חברה אחרי הכול.

הנדתי את ראשי לפני שסגרתי את הדלת בפניה של אמי. כן ממש. כאילו
אני הולך לצאת החוצה ולתת לטייט חיבוק פרידה. זה לא הזיז לי ושמחתי
להיפטר ממנה. אבל האמת היתה שגוש עמד בגרוני ולא יכולתי לבלוע.

קרסתי אחורה על הדלת והרגשתי את משקלן של אלף לבנים נופלות על
כתפיי. שכחתי שהיא עוזבת היום. שתיתי ללא הפסקה מאז המסיבה של
בקמן לפני יומיים. שיט.

יכולתי לשמוע דלתות של מכונית נטרקות בחוץ ואמרתי לעצמי להישאר
במקומי. לא היה לי צורך לראות אותה. שתלך ללמוד בפריז. העזיבה שלה
היא הדבר הכי טוב שיכול היה לקרות.

"ג'ארד!" נדרכתי כשאמא שלי קראה מלמטה. "הכלב ברח. כדאי שתלך
לתפוס אותו." נהדר ממש.

אני מתערב שהיא הוציאה את הכלב הארור מלכתחילה ושהיא שחררה
אותו דרך הדלת הקדמית. כיווצתי את הגבות שלי כל כך חזק, עד שזה ממש

כאב.

זרקתי על עצמי את הגיינס מאמש, פתחתי את דלת חדר האמבטיה בגסות בלי שיזיז לי אם הבחורה מפרדו תתעורר וירדתי במהירות במדרגות. אמא שלי חיכתה בכניסה, כשהדלת הראשית פתוחה, והושיטה לי את הרצועה בחיך כאילו היא היתה כל כך חכמה. חטפתי אותה מידה וצעדתי החוצה אל החצר של טייט. 'משוגע' היה פעם גם הכלב שלה ואין מקום אחר שאליו הוא היה הולך.

"באת להיפרד ממני?" טייט כרעה על ברכיה על המדשאה הקדמית ליד הפורד ברונקו של אביה. קפאתי על מקומי למשמע קולה המאושר וצחקוקה הבלתי נשלט. היא חייכה כאילו זה היה בוקר חג המולד. עיניה היו מכווצות כשימשוגע' חיכך את אפו בצווארה.

עור השנהב שלה זהר בשמש הבוקר, ושפתיה הורוודות והמלאות היו פתוחות והציגו שורה של שיניים לבנות יפופיות. היה ברור שגם הכלב מאושר, כשהוא כשכש בזנבו בסחרור עד שממש הרגשתי שאני מפריע.

הם אהבו זה את זה ובטני התמלאה בפרפרים. לעזאזל. חשקתי שיניים. איך היא עושה את זה? איך היא תמיד מצליחה לגרום לי להרגיש שמח כשאני רואה אותה שמחה? מצמצתי ארוכות בחוזה, טייט המשיכה לקשקש אל הכלב. "נו טוב, גם אני אוהבת אותך!" היא נשמעה כאילו היא מדברת אל ילד, בקול מתוק כזה, בעוד 'משוגע' ממשיך להיצמד אליה וללקק את פניה. הוא לא אמור לאהוב אותה כל כך. מה היא עשתה בשבילו בשנתיים האחרונות?

"משוגע', בוא," נבחתי, אך לא באמת כעסתי על הכלב. עיניה של טייט התמקדו בי והיא נעמדה. "עכשיו אתה מתנהג כמו אידיוט גם לכלב?" היא אמרה בזעף, ואז הבחנתי במה שהיא לבשה.

חולצה של להקת Nine Inch Nails שנתתי לה כשהיינו בני ארבע-עשרה; מסיבה טיפשית ולא ידועה הרגשתי גאווה. שכחתי שיש לה אותה.

טוב... לא באמת. אני מניח שלא קלטתי שהיא עדיין שמרה אותה. היא בוודאי לא זוכרת בכלל שאני נתתי לה אותה.

כרעתי על ברכיי כדי לחבר את הרצועה לקולר של 'משוגע' ושפתיי התעגלו מעט. "את מדברת שוב, טייטום."

לא קראתי לה טייט. היא שנאה את 'טייטוס', אז ככה קראתי לה.

הסתכלתי בה במבט משועמם ומתנשא. אני אהיה מאושר יותר כשהיא לא תהיה בסביבה, אמרתי לעצמי. אין לה שום משמעות. ובכל זאת שמעתי את הקול הקטן לוחש בירכתי מוחי, היא היתה הכול.

היא הנידה את ראשה והכאב בעיניה ניכר כשהסתובבה והתרחקה. היא לא משיבה מלחמה. לא היום. המסיבה של ליל שישי — שבה השפלתי אותה והיא החטיפה לחבר שלי, מדוק, בפנים — כנראה היתה עניין חד-פעמי.

"זה מה שאת לובשת לטיסה?" שאלתי בלגלוג. הייתי צריך פשוט להתרחק משם, אבל לעזאזל, לא יכולתי להפסיק להציק לה. זה ממכר. היא הסתובבה בחזרה אליי ואצבעותיה נקמצו לאגרוף. "למה אתה שואל?"

"זה פשוט נראה קצת מרושל, זה הכול." אבל זה היה שקר מוחלט. הטישרט השחורה היתה בלויה, אך היא נצמדה לגופה החטוב כאילו נתפרה במיוחד בשבילה; ומכנסי הגיינס הכהים שלה חיבקו את ישבנה וגילו לי בדיוק איך היא תיראה עירומה. עם שיער ארוך ובוהק ועור מושלם היא נראתה כמו אש וסוכר, עד שרציתי לזלול ולהישרף בו זמנית.

טייטוס היתה יפיפייה, אבל היא לא ידעה את זה. ובלונדינית או לא היא היתה בדיוק הטיפוס שלי. "אבל אל תדאגי", המשכתי. "אני מבין את זה."

היא צמצמה את עיניה. "מבין מה?"
נשענתי קדימה והקנטתי אותה בחיוך זוחל. "תמיד אהבת ללבוש את הבגדים שלי."

עיניה נפערו ועורה הסמוק לא הותיר מקום לטעויות — זה עיצבן אותה. הכעס השתולל על פניה הקטנים והיפים. חייכתי לעצמי כי אהבתי את זה בטירוף.

אבל היא לא ברחה. "חכה שנייה." היא הרימה את האצבע המורה שלה ופנתה אל המכונית.

היא חפרה מתחת למושב הקדמי ושלפה משהו מערכת העזרה הראשונה שאבא שלה שמר שם וטרקה את הדלת. כשחזרה אליי מתנשפת בזעם ראיתי שהיא מחזיקה מצת בידה.

לפני שהספקתי לקלוט מה קורה היא קילפה מעליה את החולצה וחשפה את החזה הסקסי שלה בחזיית ספורט סקסית בטירוף.

הלב שלי כמעט יצא ממקומו מהדפיקות ההולמות בחזי. אלוהים אדירים. נשימתי נעתקה כשצפיתי בה מרימה את חולצתה, מציתה את האש, טובלת את דש החולצה בלהבה והופכת אותה לאפר חתיכה אחרי חתיכה. שאני אמות! מה לעזאזל קורה איתה פתאום?

מבטי נורה אל מבטה, והזמן עמד מלכת כשמבטינו ננעצו זה בזה בעודנו שוכחים את החומר הבוזבז שבינינו. שעה רקד סביב גופה ועיניה מלאות הסערה חדרו את עורי, את מוחי ואת יכולתי לנוע או לדבר. זרועותיה רעדו קצת, ועל אף שנשימותיה היו אחידות הן היו עמוקות. היא היתה לחוצה עד אימה.

אוקיי, אז שבירת האף של מדוק באותו לילה לא היתה הצלחה מקרית. היא משיבה מלחמה.

ביליתי את השנתיים האחרונות של התיכון בהפיכת חייה לאומללים. סיפרתי כמה שקרים, הרסתי כמה דייטים, הכול להנאתי האישית. אתגרתי את טייט — הפכתי אותה למנודה בתיכון, וזה הפך להיות מרכז עולמי, אך היא מעולם לא נאבקה בחזרה. עד עכשיו. אולי היא חשבה שמכיוון שהיא עוזבת את העיר היא יכולה להרשות לעצמה להיות אמיצה יותר.

אגרופיי נקמצו באנרגיה מחודשת, ולפתע שיתקה אותי הידיעה עד כמה אתגעגע לזה. לא אתגעגע לשנוא אותה או להתעלל בה. פשוט. אתגעגע. אליה.

ועם הידיעה הזו הידקתי את הלסת שלי כל כך בחוזקה, עד שהיא כאבה. לעזאזל איתי.

היא עדיין היתה חייבת לי.

"טייטום ניקול!" אביה צעק מהמרפסת ושנינו קפצנו חזרה למציאות. הוא רץ אלינו במהירות, חטף את החולצה מידיה ורקע עליה ברגליו על האדמה. עיניי לא משו מעיניה אבל, הרגע נשבר ויכולתי סוף סוף לפלוט נשימה. "נתראה בעוד שנה, טייטום," סיננתי, מקווה שזה נשמע כמו איום. היא זקפה את סנטרה ורק רשפה לעברי, בעוד אביה מצווה עליה להיכנס פנימה וללבוש חולצה.

צעדתי עם 'משוגע' לצידי חזרה הביתה ומחיתי את הזיעה הקרה ממצחי. לכל הרוחות. ינקתי אוויר כאילו הוא עומד להיעלם ולצאת מהאופנה.

למה אני לא מצליח להוציא את הבחורה הזו מהוריד שלי? הטריקים הקטנים והסקסיים שלה לא תורמים לעניין. התמונה הזו תיחרט במוחי לנצח.

פחד השתרש במוחי כשהבנתי שהיא באמת עוזבת. היא לא תהיה בשליטתי יותר. היא תחיה כל יום בלי לחשוב עליי. היא תצא לדייטים עם כל חמור שיגלה עניין. וגרוע מכך, אני לא אראה אותה או אשמע ממנה. יהיו לה חיים, ואני לא אהיה חלק מהם. וזה הפחיד אותי. לפתע הכול הרגיש זר ולא נוח. הבית שלי, השכונה שלי, החזרה לבית הספר בעוד שבוע.

"לעזאזל," נהמתי בעודי נושם בכבדות. החרא הזה חייב להסתיים, הייתי זקוק להסחת דעת. הרבה הסחות דעת.

מיד שנכנסתי הביתה שחררתי את הכלב, טיפסתי במעלה המדרגות אל חדר השינה שלי ושלפתי בדרך את הטלפון מכיס המכנסיים. מדוק לא היה עונה כל כך מוקדם בבוקר לכל אחד אחר שהיה מתקשר. אבל לי — אחרי שני צלצולים בדיוק הוא ענה לחבר הכי טוב שלו. "אני. עדיין. ישן," הוא רטן.

"אתה עדיין בעניין לארגן מסיבת בריכה לפני החזרה ללימודים?" שאלתי, מדליק את השיר *Crazy Bitch* של Buckcherry בתחנת העגינה של האיפוד שעל השידה.

"אנחנו מדברים על זה עכשיו? הלימודים מתחילים רק בעוד שבוע." הוא נשמע כאילו חצי מפניו קבורים בכרית, אבל ככה הוא דיבר לאחרונה. אחרי שטייט שברה לו אמש את האף, היתה לו בעיה לנשוף מאחד הנחיריים שלו. "היום. אחר-הצהריים הזה," אמרתי וצעדתי אל עבר החלון. "גבר!" הוא פלט. "אני עדיין גמור מאתמול."

ולמען האמת, גם אני הייתי. ראשי עדיין הסתובב מכמות האלכוהול שניסיתי לשתות, אבל אין סיכוי שאוכל לשבת כל היום כשרק המחשבות שלי מארחות לי חברה. טייט עוזבת לצרפת לשנה.

טייט עומדת בחצר הקדמית שלה בחזייה שלה ומציתה אש. "אז לך לחדר כושר ותזיע החוצה את ההנגאובר," ציוויתי. "אני צריך הסחת דעת." למה אמרתי את זה הרגע? עכשיו הוא ידע שמשוהו לא בסדר; ולא אהבתי שאנשים נכנסים לי לחיים. "טייט כבר עזבה?" הוא שאל כמעט בביישנות.

כתפיי נדרכו, אך שמרתי על קולי יציב גם כשצפיתי בה יוצאת מהבית שלה בחולצה חדשה. "מי מדבר עליה? אתה מארגן מסיבה או לא?"

הקו היה שקט לכמה שניות לפני שהוא מלמל, "אה הא." היה נשמע שיש לו משהו נוסף להגיד, אך הוא החליט בחוכמה לסתום את הפה המזוין שלו. "בסדר. אבל אני לא רוצה לראות אותם אנשים שראינו אתמול בערב. את מי אנחנו מזמינים?"

הסתכלתי על הפורד ברונקו יוצאת מהחנייה ועל הנהגת הבלונדינית המזדיינת שלא הסתובבה אפילו פעם אחת להביט אחורה. הצמדתי את הטלפון לאוזן. "בלונדיניות. הרבה בלונדיניות." מדוק התנשף בצחוק שקט. "אתה שונא בלונדיניות." לא את כולן. רק אחת.

נאנחתי. "כרגע אני רוצה לטבוע בהן." לא היה אכפת לי אם מדוק יבין למה. הוא לא יציק לי לגבי זה, וזו הסיבה לכך שהוא החבר הכי טוב שלי. "תשלח הודעות לאנשים ותשיג משקאות. אני אביא את האוכל ואגיע תוך כמה שעות."

הסתובבתי כששמעתי אנחה קטנה מכיוון מהמיטה. הבחורה מפורדו — שכחתי את שמה — מתעוררת.

"למה שלא תבוא לכאן? נוכל ללכת לחדר כושר ואז לאסוף אספקה," מדוק הציע, אבל עיניי התקבעו בלהט על גבה החשוף של הבחורה במיטה שלי. ההתפתלות שלה במיטה גרמה לשמיכה להימשך במורד גבה עד לחלק העליון של ישבנה, והפנים שלה פנו ממני לכיוון הנגדי. כל מה שראיתי היה את עורה ושערה הזהוב.

ניתקתי את השיחה עם מדוק, כי המיטה שלי היתה המקום היחיד שבו רציתי להיות כרגע.

2

השבועות הבאים הרגישו כאילו אני צונח חופשי עם מצנח תקין אך מסרב להשתמש בו. בית הספר, אמא שלי, ג'קס, החברים שלי — כולם היו סביבי כדי להיאחזו בהם, אבל הדבר היחיד שגרם לי לצאת מהבית בכל יום היה ההבטחה לצרות.

גררתי את התחת העצבני שלי אל שיעור אנגלית בעוד אני מנסה להבין למה לעזאזל אני עדיין מגיע לבית הספר. זה היה המקום האחרון שבו רציתי להיות. המסדרונות תמיד היו עמוסים באנשים, ולמרות זאת עדיין נדמו ריקים.

גם נראיתי נורא. העין השמאלית שלי היתה סגולה והיה לי חתך על האף מקטטה שאני לא זוכר. ונוסף לכל זה קרעתי את השרוולים של הטישרט שלי הבוקר כי לא הצלחתי לנשום.

אני לא ממש בטוח מה חשבתי לעצמי, אבל זה היה הגיוני באותו רגע. "מר טרנט, אל תשב," פקדה גברת פֶּנְלִי כשנכנסתי בעצלתיים ובאיחור אל הכיתה. כולם כבר ישבו במקומותיהם ועצרתי כדי להסתכל עליה.

'חיבבתי' את פנלי בערך כמו שאהבתי כל אחד, אבל לא יכולתי להסתיר את השעמום שבטח היה מרוח על כל הפנים שלי.

"סליחה?" שאלתי, כשהיא שירבטה על פתק ורוד. נאנחתי, ידעתי בדיוק מה משמעות הצבע הזה.

היא הושיטה לי את הנייר. "שמעת אותי. לך אל הדיקן," היא פקדה בעודה תוחבת את העט שלה בפקעת הגבוהה שעל ראשה. אדרנלין בעבע בעורקי כשהבחנתי שהיא נושכת ולא רק

נובחת.

האיחורים וההעדרויות שלי נעשו עניין שבשגרה, ופנלי היתה עצבנית. היא עברה על זה בשקט זמן די רב. רוב המורים האחרים שלחו אותי החוצה כבר בשבוע הראשון.

חייכתי. תחושת אופוריה שטפה את גופי בכל הזדמנות לבלגן. "שכחת לומר 'בבקשה', " הקנטתי וחטפתי את הנייר מידה.

צחקוקים חרישיים ונחירות בקעו מרחבי הכיתה, ופנלי צמצמה לעברי את עיניה החומות הכהות.

היא לא היססה, ייאמר לזכותה.

הסתובבתי והשלכתי את הפתק הוורוד אל פח האשפה ופתחתי בחדות את דלת העץ מבלי לטרוח לבדוק אם היא נסגרה מאחורי כשעזבתי.

קולות השתנקות ולחישות מילאו את החלל, אבל לא היה בזה שום דבר חדש. לאחרונה רוב האנשים פונים לכיוון הנגדי כשהם נתקלים בי, אבל ההתנהגות המתריסה שלי התחילה לשעמם. לפחות אותי. הלב שלי כבר לא האיץ את פעימותיו כשהתנהגתי כמו אידיוט. הייתי צמא לסכנה גדולה יותר.

"מר קראַטְ'רֶס!" שמעתי את פנלי קוראת. הסתובבתי אחורה וראיתי את מדוק יוצא גם הוא מהכיתה.

"זה הזמן הזה בחודש, גברת פנלי." הוא נשמע רציני. "כבר אשוב." הפעם שאגו בברור התפרצויות הצחוק מכיתתה של פנלי.

מדוק לא היה כמוני. הוא התחבב על כולם, הוא יכול היה להגיש לך ערימה של חרא ואתה תבקש עם זה קטשופ בצד.

"אתה יודע?" הוא רץ עד אליי והפנה את אגודלו לכיוון הנגדי. "הדיקן נמצא בכיוון הזה."

כיווצתי גבות והבטתי בו.

"בסדר, בסדר." הוא הניד את ראשו בגיחוך נוכח האפשרות שאני הולך לשבת במשרדו של הדיקן למשך זמן לא ידוע. "אז לאן אנחנו הולכים?"

הוצאתי את המפתחות מכיס הג'ינס והרכבתי את משקפי השמש. "זה משנה?"

"אז מה אתה מתכוון לעשות עם הכסף?" שאל מדוק בעודו בוחן את הקעקוע החדש שלו.

הברזנו מבית הספר והצלחנו לאתר חנות קעקועים שבה לא התבקשנו להציג תעודת זהות. מצאנו מקום שנקרא הֶדְבֶס השחורות — 'דבס' כקיצור לדביוטנטיות¹ — מה שלא ממש היה הגיוני בעיניי עד שהסתכלתי סביב והבחנתי שהצוות כולו מורכב מנשים.

היינו מתחת לגיל שמונה עשרה, ממש לא בגיל החוקי לעשות קעקוע ללא הסכמת ההורים; אבל נראה שלא היה אכפת להן.

בחורה אחת בשם מארי בדיוק סיימה לקעקע את המילה 'נפילה' לאורך גבו של מדוק, אלא שהאות 'י' צוירה כמו להבות. לי היא נראתה כמו ו', אבל לא אמרתי כלום, הוא לא שאל שאלות לגבי משמעות הקעקוע שלי אז לא התכוונתי לפתוח קופת שרצים.

"אני מוגבל עם הכסף עכשיו," עניתי ונאנקתי כשהמחט חתכה בעורי מעל לצלע. "אימא שלי סגרה את רובו בחסכון לאוניברסיטה. אני אוכל לקבל אותו כשאסיים את התיכון, אבל הצלחתי לקבל חלק כבר עכשיו. אני חושב לקנות מכונית חדשה ולתת את הפורד מוסטנג GT לג'קס."

סבא שלי מצד אימא נפטר בשנה שעברה והותיר לי שטח אדמה ובקתה ליד אגם ג'נבה בוויסקונסין. הבקתה היתה רעועה ולא היה לה שום ערך סנטימנטלי למשפחה. זאת הסיבה שאימא שלי אפשרה לכמה קבלנים שהתעניינו לקנות אותה. היא סגרה את רוב הכסף בבנק על מנעול ובריח. האמת שחשתי גאווה על העקשנות שלה, זה לא היה דבר של מה בכך בשבילה לקחת החלטות כאלה בוגרות ומלאות אחריות. רק שלי ממש לא היה עניין ללכת ללמוד באוניברסיטה.

לא רציתי לחשוב איך דברים ישתנו כשאסיים את התיכון.

הטלפון שלי צלצל והשתקתי אותו.

עצמתי את עיניי כאשר ברקע התנגן *cold* של Crossfade ונכנעתי לדקירות המחט המגלפת בעורי. לא הייתי לחוץ ולא חשבתי כמעט על כלום מרגע שנכנסנו לחנות. זרועותיי ורגליי הרגישו חסרות משקל, והחרא במשקל טון שישב על כתפיי התפוגג.

אני יכול להתמכר לזה.

חייכתי, מדמיין את עצמי בעוד עשר שנים מעכשיו מכוסה בקעקועים רק כי אהבתי את הכאב.

¹ דביוטנטיות = נערה המוצגת לראשונה בפני החברה.

"רוצה להעיף מבט?" אאורה, המקעקעת שראסטות מעטרות את ראשה, שאלה כשסיימה.

נעמדתי וצעדתי אל עבר המראה שבקיר והבטתי במילים שעל צד פלג גופי העליון.

אתמול נמשך לעולם. מחר לא בא אף פעם.

המילים צצו משום מקום בראשי, אך הן הרגישו נכונות. כתב היד היה קשה לקריאה וזה מה שרציתי.

הקעקוע היה בשבילי ולא בשביל אף אחד אחר.

מיקדתי את מבטי בטיפות הדם הקטנות המקועקות שזלגו מסוף המילים 'אף פעם'.

"לא ביקשתי את זה," הצבעתי, שולח מבט זעוף אל אאורה דרך המראה.

היא הרכיבה משקפי שמש ותקעה סיגריה לא דלוקה בפיה. "אני לא מסבירה את האמנות שלי, ילד," אמרה ויצאה מהדלת האחורית. לעשן, אני מניח.

בפעם הראשונה מזה שבועות, צחקתי. אתה חייב לאהוב בחורה שיודעת להכניס לך ככה.

שילמנו, קנינו קצת אוכל ולקחנו אותו לבית שלי. אימא שלחה לי הודעה ואמרה שהיא יוצאת עם כמה חברים אחרי העבודה. אז ידעתי שיהיה לי את הבית לעצמי לזמן מה. כשהיא שתתה היא לא היתה חוזרת הביתה עד שהיא לא היתה גמורה.

ואז, כדי להרוס את מצב הרוח שלי עוד יותר, על סף הדלת הקדמית שלי היתה מונחת חבילה מצרפת.

היא היתה ממוענת לאבא של טייט וכנראה נשלחה לכאן בטעות. אימא חשבה שהיא היתה ממוענת אלינו ופתחה אותה, כשהיתה בבית לארוחת צהריים. היא השאירה לי אותה עם פתק המבקש ממני לקחת אותה לבית השכן כשאחזור הביתה. אבל לא לפני שהסקרנות המחורבנת שלי השתלטה עליי.

אחרי שמדוק נעלם אל הגראז' לסדר את האוכל כדי שנוכל לאכול בזמן העבודה, פתחתי את קופסת הקרטון, אך סגרתי אותה מיד בחוזקה. אש זועמת בערה בגופי והייתי רעב יותר מכפי שהייתי מזה שבועות. לא ידעתי מה מכילה הקופסה, אך ריחה של טייט נדף ממנה וזה מוטט אותי.

תחושת ההתעלות הקצרה שחשתי מהקעקוע דלפה החוצה באיטיות והתחלפה מיד בשתן ובחומץ. זרקתי את החבילה על מדרגות הדלת הקדמית

של אביה לפני שהסתערתי חזרה אל הגראז' כדי להטביע את עצמי בעבודת שיפוץ המכונית.

"תחזיק את הפנס," פקדתי על מדוק.

הוא התכופף עמוק יותר אל מתחת למכסה המנוע כשניסיתי לשחרר את מתגי המצת מהמכונית שלי. "תפסיק להיאבק עם זה," הוא התלונן. "הדברים האלה יכולים להישבר בקלות אם לא תיזהר."

הפסקתי, הידקתי את אחיזתי על מפתח הברגים וצמצמתי לעברו את עיניי. "אתה לא חושב שאני יודע את זה?" הוא כחכח בגרונו והסיט את מבטו, ויכולתי להרגיש איך הוא שופט אותי. למה אני נובח עליו?

הבטתי מטה והנדתי בראשי בעוד אני מפעיל לחץ נוסף על המתג. ידי איבדה מיד את אחיזתה וגופי נטה קדימה כששמעתי את קול השבירה. "שיט," נהמתי וזרקתי את מפתח הברגים אל מתחת למכסה המנוע; הוא נעלם היכן שהוא מתחת לבלגן. איזה זין.

לפתי את קצה המכונית. "תביא את החולץ." מדוק נשען אחרוניו אל ארגז הכלים שמאחוריו. "שכחת לומר 'בבקשה', הוא חזר על המילים שלי כשהוא לקח את החולץ כדי שאוכל להוציא את מתג ההצתה משם.

היה נורא מעצבן להתעסק עם זה והוא בטח טפח לעצמו על השכם על כך שהזהיר אותי שזה יקרה.

"אתה יודע..." הוא התחיל ופלט אנחה. "סתמתי את הפה שלי, אבל —"

"אז תמשיך לסתום אותו."

מדוק שלף החוצה את הפנס מתחת למכסה המנוע הרחק ממני, ואני נרתעתי אחורנית כשהוא הטיח את הפנס לצידו השני של החדר שם התרסק לרסיסים כנגד הקיר. אלוהים אדירים!

התנהגותו הרגילה והרגועה התחלפה בזעם. עיניו היו חדות ונשימותיו היו מואצות.

מדוק כעס ואני ידעתי שהגזמתי.

חרקתי את שיניי ונשענתי קדימה, כשידיי מונחות על המכונית. הכנתי את עצמי להתמוטטות העצבים שלו. זה קרה לו לעיתים רחוקות ולכן היתה לכך השפעה גדולה יותר.

"אתה שוקע, בן אדם!" הוא צעק. "אתה לא נכנס לשיעורים, אתה מעצבן את כולם, אנחנו כל היום הולכים מכות עם כל חרא שנקרה בדרכנו, ויש עלי חבורות וחתכים כהוכחה. מה קורה?"

כל מילה מילאה את החדר, היתה אמת בכל מה שהוא אמר, אך לא רציתי להתמודד עם זה.

הכול הרגיש לא נכון.

הייתי רעב. רק לא לאוכל. רציתי לצחוק, אבל שום דבר לא היה משעשע. כל הריגושים הרגילים לא גרמו ללב שלי להאיץ יותר את פעימותיו. אפילו השכונה שלי, שבדרך כלל חשתי בה בנוח, שהכול היה בה מוכר — גם המדשאות המסודרות — הרגישה עכשיו שוממת וחסרת חיים.

הייתי דחוס בצנצנת מזוינת ונחנקתי עם כל מה שרציתי, אבל דבר לא סיפק לי אוויר.

"היא תחזור בעוד שמונה חודשים." קולו השקט של מדוק זחל אל מחשבותיי, ומצמצתי כשקלטתי שהוא מדבר על טייט.

הנדתי בראשי. לא. למה שהוא יגיד את זה?

זה לא היה קשור אליה. לא. הייתי. זקוק. לה.

הידקתי את אגרופי סביב מפתח הברגים ויישרתי את גבי. רציתי לדחוף את המילים שאמר חזרה אל תוך גרונו.

מבטו נפל אל יד ימין שלי שהתהדקה סביב הכלי ואז חזר מעלה אל פניי. "מה?" הוא התריס. "מה נדמה לך שאתה הולך לעשות?"

רציתי להכות במשהו. בכל דבר. אפילו בחברי הטוב ביותר.

צלצל הנייד שבר את הקיפאון, כשרעד בתוך כיסי. הוצאתי אותו כשעיניי ממשיכות להביט בחברי.

"מה?" התפרצתי אל תוך הטלפון.

"היי גבר, אני מנסה להשיג אותך כל היום," אמר אחי ג'קס במעומעם. קצב נשימותי לא הואט ואחי לא היה צריך לשמוע אותי במצב כזה. "אני לא יכול לדבר כרגע."

"בסדר," הוא נבח. "לך תזדיין אם ככה." והוא ניתק. לעזאזל, בן של אלף זונות.

מחצתי את הטלפון שלי בידי ורציתי שיישבר.

עיניי נורו מעלה אל מדוק, שהניד את ראשו, זרק את סינר העבודה על שולחן העבודה וצעד החוצה מהגראז'.

"שיט, "סיננתי וחייגתי את המספר של ג'קס.

אם היה עליי להתאפס למען מישהו, הרי זה למען אחי. הוא היה זקוק לי. אחרי שעזבתי את הבית של אבי לפני שנתיים, דיווחתי על ההתעללות. על ההתעללות באחי, לא בי. הוציאו אותו מהבית ושמו אותו במשפחה אומנת כיוון שלא ניתן היה למצוא את אימא שלו.

אני הייתי כל מה שיש לו.

"אני מצטער, " הפטרתי ואפילו לא חיכיתי שיאמר 'הלו' כשהוא ענה. "אני

כאן. מה קרה?"

"אתה יכול לבוא לאסוף אותי?"

כן בטח, לא כשמתגי ההצתה במכונית שלי שבורים. אבל מדוק כנראה עדיין היה כאן עם המכונית שלו. "איפה אתה?" שאלתי.

"בבית החולים."

3

"סלח לי, אני יכולה לעזור לך?" אחות קראה מאחוריי כשהסתערתי פנימה דרך הדלתות המסתובבות. אני בטוח שהייתי אמור לעצור אצלה ולהירשם, אבל מצידי היא יכולה לדחוף את לוח הכתיבה שלה לתחת. הייתי חייב למצוא את אחי.

כפות ידיי הזיעו ולא היה לי מושג מה קרה. הוא ניתק אחרי שסיפר לי היכן למצוא אותו.

עזבתי אותו לבד ופגוע פעם אחת. זה לעולם לא יקרה שוב.

"תאט, גבר," מדוק השתרך מאחוריי. "זה יילך מהר הרבה יותר אם פשוט נשאל מישהו איפה הוא נמצא." לא שמתי לב לכך שעקב אחריי פנימה. נעליי חרקו על רצפת הלינולאום כשטסתי לאורך המסדרון והסטתי וילון אחר וילון עד שלבסוף מצאתי את אחי.

הוא ישב על מיטת חולים. רגליו הארוכות התנודדו וידו היתה מונחת על מצחו. הושטתי יד אל הקוקו שלו ומשכתי את ראשו אחורנית כדי להסתכל על פניו.

"אוי, לעזאזל!" הוא נאנק. אני מניח שיכולתי להיות עדין יותר. עיניו מצמצו לאור הניאון כשהבחנתי בתפרים שבגבה שלו.

"מר טרנט!" קול של אישה נבח מאחוריי, אך לא הייתי בטוח אם פנתה אליי או לג'קס כי לשנינו היה אותו שם המשפחה.

"מה לעזאזל קרה לזו?" לא שאלתי את ג'קס. היו אחרים להאשים. אחי היה רק ילד. הוא אמנם היה צעיר ממני בשנה וקצת, אבל הוא עדיין היה צעיר יותר, והיו לו חרא של חיים.

אמא שלו היתה אינדיאנית וכמעט קטינה כשנכנסה להריון. הוא קיבל את עיניו התכולות של אבינו אך את יתר המראה שלו ירש ממנה.

שיערו היה שחור והגיע עד אמצע גבו. חלק מהשיער היה קלוע בצמות והכול יחד נקשר אחורנית אל קוקו באמצע הגולגולת. עורו היה כהה משלי וחיוכו הזוהר האפיל על כל השאר.

אישה מאחוריי כחכחה בגרונה. "אנחנו לא יודעים מה קרה לו," היא פלטה. "הוא לא מוכן לספר לנו."

לא הפניתי את מבטי מג'קס כדי לראות עם מי אני מדבר. היא יכולה להיות רופאה או עובדת סוציאלית. או שוטר. זה לא שינה כלום. כולם הסתכלו עליי באותו אופן. כאילו מגיעות לי מכות בישבן או משהו.

"התקשרתי אליך במשך שעות," לחש ג'קס, ונשמתי עמוק פנימה כשהבחנתי שגם השפה שלו היתה נפוחה. "חשבתי שתגיע לכאן לפני שהרופאים יקראו להם." עיניו הפצירו.

ואז ידעתי שזו היתה עובדת סוציאלית והרגשתי חרא. הוא היה זקוק לי היום, ושוב הרסתי את הכול.

עמדתי בינו לבין האישה או שאולי הוא ניסה להתחמק מטווח הראייה שלה. אני לא יודע.

אבל ידעתי שג'קס לא רוצה ללכת איתה. גרוני התהדק והגוש בפנים התנפח כל כך שרציתי להכאיב למישהו.

טייט.

היא תמיד היתה הקורבן המועדף עליי, אבל היא גם לקחה חלק בכל זיכרון טוב שהיה לי.

מוחי הוצף בתמונות של המקום היחיד הטהור משנאה ומייאוש.

העץ שלנו. שלי ושל טייט.

לרגע תהיתי אם לג'קס היה מקום שבו הוא הרגיש תחושת חמימות ותמימות, שבו הוא הרגיש מוגן. פקפקתי בכך. האם הוא אי פעם חווה מקום כזה? האם הוא אי פעם יחוה?

לא היה לי מושג קלוש אילו חיים היו לאחי. נכון, קיבלתי מהם טעימה

קטנה במהלך אותו קיץ שביליתי עם אבא שלי כשהייתי בן

ארבע-עשרה, אבל ג'קס חווה את החרא הזה כל חייו. שלא לדבר על בתי

האומנה לאורך השנים. הוא הביט בי כאילו הייתי כל עולמו, אך לא היו לי

תשובות. לא היה לי כוח. לא היתה לי שום דרך להגן עליו.

"האם מר דונובן עשה לך את זה?" העובדת הסוציאלית שאלה את ג'קס

על ההורה האומן שלו, וינס. הוא הביט עליי לפני שענה, יודע שאבחיך כשהוא משקר. "לא", הוא אמר לה.

וכל שריר בזרועותיי וברגליי בער. הוא משקר.

ג'קס לא משקר כדי להגן על וינס. הוא ידע שיכולתי לדעת מתי הוא אומר את האמת. זה היה בדרך שבה הביט בי לפני ששיקר. תמיד ידעתי.

לא, הוא לא מרמה אותי. הוא מרמה אותה. ג'קס ואני סגרנו חשבונות בעצמנו.

"טוב", התפרצה גברת לוח הכתיבה ולבסוף הסתובבתי אליה ויצרתי עימה קשר עין. "תן לי להקל עליך. אנחנו מתכוונים להניח שהוא עשה לך את זה ולהעביר אותך לבית אומנה קבוצתי עוד הלילה, עד שנמצא שיבוץ אחר." לא. עצמתי את עיניי.

"חתיכת מזדיינים", נחנקתי וחשתי בבור הנפער בבטני בזמן שניסיתי לשלוט ברגשותיי למען ג'קס. כל חייו אחי ישן במיטות זרות וגר עם אנשים שלא באמת רצו אותו. לאורך ילדותו אבי סחב אותו מחור אחד לאחר וכל הזמן השאיר אותו במקומות מפוקפקים.

זה מספיק. ג'קס ואני צריכים להיות יחד. היינו חזקים יותר יחד. זה היה רק עניין של זמן עד שהתמימות המעטה שנתרה בו תירקב וליבו יתקשח עד ששום דבר טוב לא יוכל לצמוח בו.

הוא עומד להיות כמוני ורציתי פשוט לצרוח על האנשים האלה ולומר שאני יכול לאהוב אותו יותר מכל אחד אחר. ילדים לא היו צריכים רק אוכל ומקום לישון בו. הם היו צריכים להרגיש בטוחים ורצויים. הם היו צריכים להרגיש אמון.

וינס לא לקח את זה הלילה מאחי, מכיוון שג'קס מעולם לא נתן בו אמון. אבל וינס הוא הסיבה שג'קס יילך לבית אומנה קבוצתי ווינס שוב העמיד אותי בסיטואציה שהזכירה לי שאני לא יכול לעזור לו. שאני לא יכול להגן עליו. ולעזאזל כמה ששנאתי את ההרגשה הזו.

שלפתי חבילה של מזומנים מהכיס, משכתי את אחי לחיבוק ותחבתי את הכסף בכף ידו. הסתובבתי אחורנית בלי להביט בו ויצאתי מהחדר מהר ככל שיכולתי. לא הגיע לי להסתכל בפניו.

אבל ידעתי דבר אחד. ידעתי איך לדחוף בחזרה.

"אנחנו הולכים לאן שאני חושב?" מדוק צעד לצידי ולא הופתעתי שהוא עדיין שם. הוא היה חבר טוב, ואני לא נהגתי בו כפי שהגיע לו. "אתה לא חייב לבוא", הזהרתני.

"אתה היית בא בשבילי?" הוא שאל, ואני הבטתי בו כאילו הוא היה טיפש.
"ברור." הוא הנהך. "זה גם מה שאני חשבת."

חצי שעה לאחר מכן מדוק שייט עם הרכב אל מול ביתו של דונובן ואני קפצתי החוצה מהרכב עוד לפני שהוא הספיק לעצור. היה מאוחר, הבית היה חשוך והשכונה נדמתה חסרת-חיים. נהמתה העמוקה של הפונטיאק GTO היתה היחידה שהפרה את הדממה.

הסתובבתי אליו ודיברתי מעל לגג המכונית. "אתה צריך ללכת." הוא מצמץ, כנראה לא היה בטוח אם שמע אותי נכון.

העברתי אותו גיהנום בחודש האחרון וזה לא היה בסדר מצידי.
בטח, היה כיף ללכת מכות. גם לאבד עצמנו ככה בחורה אחרי בחורה היה משעשע משהו, אבל מדוק לא היה קופץ מהצוק בלי שאני אוביל אותו לשם.
האם הוא יצעד אל הקצה?

בטח.

יציץ אל התהום?

בלי ספק.

אבל הוא לא יקח את הצעד. תמיד הייתי אני זה שדחף אותו או זה שנתן לו ליפול. אני חושש שבאחת מהפעמים האלה הוא לא יקום וזו תהיה אשמתי.
"לא," הוא אמר בנחרצות. "אני לא הולך לשום מקום."
חייכתי חיוך קלוש. ידעתי שזה כמעט בלתי אפשרי לגרום לו לעזוב. "אתה חבר טוב, אבל אני לא גורר אותך למטה יחד איתי."
הוצאתי את הנייד מכיס הג'ינס וחייגתי 911.

"הלו." עניי היו תלויות במדוק כשדיברתי עם המשטרה. "אני בשדרת מוניקסטון 1248 בוןסטון. מישהו פרץ לנו לבית ואנחנו צריכים משטרה, ואמבולנס."

ניתקתי את השיחה והבטתי בעיניו הפעורות של מדוק. "הם יהיו פה בעוד שמונה דקות בערך," אמרתי לו. "לך להעיר את אימא שלי. זה משהו שתוכל לעשות בשבילי." מישהו, כנראה אפוטרופוס חוקי, יהיה צריך לשחרר אותי בערבות.

בזמן שצעדתי בשביל המוביל אל בית הדופלקס המשובץ לבנים אדומות וזהובות, יכולתי לשמוע את הטלויזיה דלוקה בפנים. נעצרתי כעס במורד

המדרגות כיוון שעדיין לא שמעתי את מדוק נוסע מכאן; אך יחד עם זאת התמלאתי פליאה שהלב שלי עדיין פועם לו לאיטו. למה אני לא לחוץ? או מתרגש?

באותה שלוה הייתי יכול להיכנס למסעדה ולהזמין מילשייק. עם טייט שגשגתי מכל ריגוש קטן של ציפייה לה. זה נתן לי סיפוק באופן קבוע. שנאתי להודות בכך, אך היא תמיד העסיקה את מחשבותיי. חייתי למען ההצצה החטופה לעברה בבוקר ולמען כל התעסקות קטנה איתה במשך היום.

מיקדתי את מבטי אל עבר האור המרצד שבקע ממסך הטלויזיה בתוך הבית ולקחתי נשימה עמוקה. הבן זונה היה עדיין ער. יופי.

בפעמים הנדירות שבהן וינס דונובן ואני נפגשנו, התחושה היתה הדדית — לא סבלנו זה את זה. הוא דיבר אליי כאילו הייתי פרחח ואל אחי הוא התייחס באותו אופן.

כשטיפסתי על מדרגות המרפסת שמעתי את מדוק נוסע משם. צעדתי דרך הדלת הקדמית ונכנסתי אל הסלון. גופי מילא את מפתן הדלת כשניצבתי שם. וינס אפילו לא הניד עפעף כשנבח, "מה לעזאזל אתה עושה כאן?" לפתי את מוט העץ הארוך של המנורה לידי ומשכתי את הכבל מהקיר. "פגעת באחי," דיברתי ברוגע. "באתי לסגור חשבון."

4

"לא היית צריך לשחרר אותי בערבות." ליקקתי את החתך שבזווית פי מתענג על דקירת הכאב המתוקה.

"זה לא אני," ענה ג'יימס, אביה של טייט. "אימא שלך עשתה זאת." הוא ניווט את המכונית לאט דרך העיקולים השקטים המובילים אל השכונה שלנו. השמש הציצה דרך העצים וגרמה לעלים האדומים-זהובים לזהור כמו אש.

אימא שלי? היא היתה שם?

מדוק וג'יימס בילו בתחנת המשטרה כל הלילה וחיכו לשחרורי. נעצרתי, נפתח נגדי תיק ומצאתי את עצמי מבלה את הלילה בתא המעצר.

אבל אם אימא שלי היתה זו ששיחררה אותי בערבות, אפוא היא עכשיו? "היא בבית?" שאלתי.

"לא, היא לא." הוא פנה והוריד הילוך בפורד ברונקו. "היא לא במצב לעזור לך, ג'ארד. אני חושב שאתה יודע את זה. אימא שלך ואני דיברנו אתמול בתחנה, והיא החליטה שהגיע הזמן ללכת למרכז הַיְוּוד לזמן מה." עיניו הכחולות של ג'יימס הביטו בריכוז מבעד לחלון. בער בו אוקיינוס של דברים שהוא לעולם לא יאמר לי.

במובן הזה הוא וטייט היו זהים. כשג'יימס צעק ידעת שזה הזמן לסתום את הפה ולהקשיב. לעיתים רחוקות מאוד הוא אמר משהו שלא היה חשוב, והוא שנה קשקשת מיותרת. זה היה ברור למדיי מתי ג'יימס וטייט הגיעו לקצה הסבלנות שלהם.

"לגמילה?" חקרתי אותו.

"הגיע הזמן, אתה לא חושב?" הוא ירה חזרה.

השענתי את ראשי על משענת הראש והבטתי מבעד לחלון. כן, אני מניח

שהגיע הזמן.

אך יחד עם זאת חשש הזדחל אל ראשי.

הייתי רגיל לצורה שבה אמי חיה. גיימס יכול לשפוט אותנו. אחרים אולי ריחמו עלינו. אבל בשבילנו זה היה נורמלי.

מעולם לא הייתי מאלו שריחמו על ילדים עניים או על אנשים שחיו בסיטואציות קשות. אם זה היה כל מה שהם הכירו, אז הם לא סבלו כפי שמישהו אחר היה רואה את זה. אלו היו החיים שלהם. מובן שזה היה גיהנום בשבילם אבל זה גם היה גיהנום מוכר.

"לכמה זמן?" הייתי עדיין קטין. לא הייתי בטוח איך זה יעבוד עכשיו כשהיא איננה.

"לפחות לחודש." הוא הפנה את המכונית אל רחבת החנייה שלו, ואור הבוקר גרם לעץ שבין החלון של טייט ושלי לנצנץ כמו שמש על אגם.

"אז מה זה אומר לגביי?" שאלתי.

"כל דבר בעיתו," הוא נאנח כשיצאנו מהמכונית. "היום אתה איתי. תתקלח, תאכל ותישן כמה שעות. אני אעיר אותך לארוחת צהריים ואז נדבר." הוא הושיט לי תיק מהמושב האחורי לפני שעלינו במדרגות הכניסה הקדמית.

"אימא שלך ארזה לך בגדים להחלפה. לך לחדר של טייט, תתקלח ואני אכין לך משהו לאכול." נעצרתי בבלימה. החדר של טייט? בשום פנים ואופן לא!

"אני לא ישן בחדר שלה." הזדעפתי, ליבי פעם מהר וחזק כל כך שלא יכולתי לנשום. "אני איזרק על הספה או משהו."

הוא נעצר לפני שפתח את דלת הכניסה, הסב את ראשו ונעץ בי מבט חמור שאמר 'אל-תתעסק-איתי'.

"יש לנו שלושה חדרי שינה, ג'ארד. החדר שלי, של טייט והשלישי הוא משרד. המיטה הפנויה היחידה היא של טייט." הוא הדגיש כל הברה כאילו הוא מדבר אל ילד. "שם אתה תישן. זה לא מסובך. עכשיו לך להתקלח."

בהיתי בו בשפתיים קפוצות מספר שניות בלי למצמץ. מוחי היה טרוד מכדי לחשוב על מענה.

נותרתי אובד עצות.

לבסוף פשוט פלטתי אנחה ענקית, כי זה כל מה שיכולתי לעשות. בכל זאת, הוא בילה בתחנת המשטרה כל הלילה בעודו מנסה לעזור לאימא שלי.

עמדתי לדרוך בחדרה של טייט בפעם הראשונה מזה שנתיים. אז מה? אני

יכול להתמודד עם זה; ובחיי, יכולתי לשמוע אותה מתלוננת ומתעצבנת כל הדרך מצרפת אילו רק ידעה שאני כאן.

המחשבה גרמה לי לחייך, ודמי רתח כאילו הרגע בלעתי חבילת סוכריות קופצות.

עצמתי את עיניי וחגגתי את תחושה החמימות הזו שאליה השתוקקתי כל כך. התחושה הזו שגרמה ללב שלי לדפוק ולצעוק "אתה עדיין חי, חמור!" גיימס פנה אל המטבח, ואילו אני עליתי במדרגות אל חדרה של טייט ורגליי רעדו ככל שהתקרבתי.

הדלת היתה פתוחה. היא תמיד היתה פתוחה. לטייט מעולם לא היה מה להסתיר כמוני. נכנסתי פנימה בצעדים זהירים כאילו אני חוקר שדורך על אדמה לא יציבה, סרקתי סביב את החדר וציניתי לעצמי מה השתנה ומה לא. אחד הדברים שתמיד הערכתי בבחורה הזו היה המיאוס שלה מהצבע הוורוד — אלא אם כן היה משולב עם שחור. הקירות היו חצויים — חלקם העליון היה מצופה טפט פסים שחור לבן וחלקם התחתון אדום. פס עץ לבן הפריד בין שני החלקים. מצעי מיטתה היו בצבע אפור כהה עם הדפס של עלה שחור לאורכם, והקירות היו מכוסים בפמוטים, בתמונות ובפוסטרים. לא עמוס ומאוד טייט.

בנוסף הבחנתי גם שאין כאן שום דבר ממני. שום תמונות או מזכרות מהתקופה שבה היינו חברים. ידעתי מה הסיבה לכך, אבל לא ידעתי למה זה הציק לי.

שמטתי את התיק וצעדתי אל עבר נגן הדיסקים שלה — הוא היה ברשותה מאז ומעולם. היתה לה מערכת עגינה לאייפוד אבל האייפוד לא היה שם. הוא כנראה בצרפת יחד איתה.

סקרנות מחורבנת נשכה אותי מבפנים, אז לחצתי על הנגן והדלקתי אותו. ידעתי שהיא לא מקשיבה לרדיו, כי היא חשבה שרוב המוזיקה שהתנגנה ברדיו היתה גרועה.

השיר *Dearest Helpless* של Silberchair החל להתנגן, ולא יכולתי לעצור את הרעד שפשט בחזה שלי מהצחוק שניסיתי לכבוש. פניתי אחורה למיטה ונשכבתי, נותן למוזיקה לעטוף אותי.

"אני לא מבין איך את יכולה להאזין לחרא האלטרנטיבי הזה, טייט."

אני יושב במיטה ומזעיק את פניי אך עדיין לא מסוגל לשלוט בחיך שמבקש לפרוץ. אני עושה לה חיים קשים, אבל אין דבר שאני אוהב יותר מאשר לראות אותה מאושרת.

והיא כל כך חמודה כרגע.

"זה לא חרא!" היא מתווכחת, עיניה מתרחבות כשהיא מביטה בי. "זה האלבום היחיד שאני יכולה להקשיב בו לכל שיר בהנאה שווה."

אני נשען אחורנית על מרפקי ומשחרר אנחה. "זה בכייני." אני מציין והיא מכווצת את שפתיה בעודה מעמידה פנים שהיא מנגנת בגיטרה.

אני צופה בה, משהו שאני יכול לעשות בכל דקה של כל יום, ואני יודע שאני סתם מדבר שטויות. למענה אני מוכן לשבת במיליון קונצרטים של Silverchain.

דברים משתנים בינינו. או אולי זה רק אצלי, אני לא יודע. אני מקווה שגם אצלה.

מה שבעבר הרגיש חברי וקליל השתנה עכשיו. בכל פעם שאני רואה אותה לאחרונה, כל מה שאני רוצה לעשות הוא לאחוז בה ולנשק אותה. אני מרגיש כאילו משהו לא בסדר בי. הדם שלי מבעבע בכל פעם שהיא לובשת את המכנסיים הקצרים, מכנסי ג'ינס קצרצרים כמו אלו שהיא לובשת ברגע זה. אפילו הטישרט *Nine Onch Nails* הרפויה שלה מדליקה אותי. כי היא שלי.

היא שאלה אותה יום אחד ומעולם לא החזירה אותה. ייתכן שאמרתי לה שהיא פשוט יכולה לשמור אותה. לילה אחד, כשהבחנתי שהיא ישנה איתה, לא רציתי אותה בחזרה יותר. הרעיון שהחולצה שלי עוטפת את הגוף שלה בזמן שהיא ישנה גרם לי להרגיש שהיא שלי. אני אוהב את זה שאני קרוב אליה גם כשאני לא נמצא. כאן.

"אוווי, אני אוהבת את החלק הזה!" היא מזמזמת כשהפזמון מתחיל והיא מנגנת חזק יותר על הגיטרה הבלתי-נראת שלה.

אפילו התנודה הקלה ביותר של ירכיה או הכיווץ של אפה גורמים למכנסיי להתהדק. מה לעזאזל? אנחנו רק בני ארבע-עשרה. הרעיונות האלה לא אמורים להיות לי בראש, אבל בחיי, אני לא מצליח לעצור אותם.

אתמול לא יכולתי אפילו לצפות בה מכינה את שיעורי הבית במתמטיקה, כי הבעת פניה המהורהרת היתה שובת לב עד שהתעורר בי דחף חזק לגרור אותה אל חיקי. זה ממש מדכא שאני לא יכול לגעת בה.

"טוב, אני לא יכול לסבול את זה יותר," אני פולט וקם מהמיטה כדי לכבות את המוזיקה. כל מה שיסיח את דעתי ויוכל להרוג את הזקפה שגדלה

לי במכנסיים.

"לא!" היא צורחת, אבל אני יכול לשמוע את הצחוק בקולה כשהיא לופתת את זרועותיי.

אני מתחמק מאחיזתה בקלות ומדגדג אותה קלות מתחת לזרוע, כי אני יודע עד כמה היא רגישה לדגדוגים. היא מתפתלת, אבל עכשיו נגעתי בה ואני לא רוצה להפסיק. אנחנו דוחפים זה את זה קדימה ואחורה, כל אחד מאיתנו מנסה להגיע לנגן הדיסקים.

"בסדר, אני אכבה את זה!" היא צועקת מבעד להתקף הצחוק כשאני מעביר את אצבעותיי על בטנה. "פשוט תפסיק!" היא מצחקקת, נופלת עליי, ואני עוצם את עיניי כשידיי זוחלות אל מותניה ואפי מתחכך בשערה. מה שאני רוצה ממנה מבהיל אותי. ואני פוחד שזה יבהיל גם אותה. אני בטוח שזה יבהיל את אבא שלה.

אבל אני אחכה כי אין ברירה אחרת. לא ארצה אף אחת אחרת למשך שארית חיי.

הגיע הזמן לאזור אומץ ולספר לה.

"בואי נלך לבררכת הנוי הלילה," אני אומר ברכות יותר משרציתי. קולי נסדק, ואני לא בטוח אם אני לחוץ או מבוהל. כנראה שניהם.

בררכת הנוי שלנו היא המקום שבו זה צריך לקרות. זה המקום שבו אני רוצה לספר לה שאני אוהב אותה. אנחנו הולכים לשם הרבה לפיקניקים או סתם לשוטט לנו. לא חריג למצוא אותנו מתגנבים ורוכבים לשם על האופניים שלנו בלילות.

היא נשענת אחורה ומביטה בי בחיוך נינוח. "אני לא יכולה. לא הלילה." כתפתי נשמטות מעט, אבל אני מתעשת. "למה?"

היא לא מביטה בי, ומסיטה את שערה אל מאחורי אוזניה וצועדת אל המיטה להתיישב. אימה מסתערת אל מוחי כמו קרנף גדול ושמן. היא מתכוונת לספר לי משהו שאני לא אוהב.

"אני הולכת לקולנוע," היא מציעה לי חיוך בשפתיים סגורות. "עם וויל ג'רי."

אני בולע רוק ומרגיש איך החבטה בחזה שלי כמעט שוברת לי צלע. וויל ג'רי לומד איתנו בכיתה ואני שונא אותו. כבר שנה שהוא מרחרח סביב טייט. אבא שלו ואבא של טייט משחקים גולף יחד, וזה החלק היחידי בחיים שלה שבו אני לא לוקח חלק.

וויל גירי לא משתווה אליי. למשפחה שלו אין יותר כסף או בית טוב יותר. אבל המשפחה שלו בקשר עם המשפחה של טייט, וההורים שלי הם... ובכן, לא בקשר עם אף אחד. פעם אחת אבא של טייט ניסה לקחת אותי לשחק גולף, אבל זה מעולם לא הפך למנהג קבוע. תיקון מכוניות זה הקטע שלנו. אני מצמצם את עיניי בניסיון לכבוש את הכעס. "מתי זה קרה?" היא יוצרת עימי קשר עין רק לשניה בכל פעם. אני יכול להבחין שלא נוח לה. "הוא הציע לי אתמול, כשהאבות שלנו שיחקו גולף יחד." "הו", אני אומר כמעט בלחישת פניי נשטפות בלהט. "ואת הסכמת?" היא נושכת את שפתיה נושכת ומהנהנת. ברור שהיא הסכימה. לקחתי את הזמן הארוך שלי ובחור אחר חטף אותה ממני. אבל זה עדיין כואב. אילו היתה רוצה להיות איתי, אני מניח שהיא היתה מסרבת לו. אבל היא לא עשתה את זה. אני מהנהן. "זה מגניב. תיהני." הצפצוף בקולי וודאי מסגיר את הקושי בניסיון להישמע כאילו זה לא מזיז לי. אני צועד אל עבר דלת חדר השינה שלה. "תקשיבי, אני חייב ללכת. שכחתי שימשוגע' צריך אוכל, אז אני זז לחנות."

היא שלי. אני יודע שהיא אוהבת אותי. למה אני לא יכול פשוט להסתובב ולומר לה? כל מה שאני צריך לעשות זה לומר 'אל תלכי', והחלק הקשה יעבור. "ג'ארד?" היא קוראת, ואני נעצר, האוויר בחדר כמעט סמיך מכדי לנשום. "אתה החבר הכי טוב שלי." היא משתהה ואז ממשיכה, "אבל האם יכולה להיות איזו שהיא סיבה שאתה לא רוצה שאצא עם וויל הערבי?"

קולה מתנדנד כאילו היא פוחדת לדבר, והרגע ממלא את החדר כמו הבטחה שהופרה. זה הרגע שבו אתה יודע שאתה יכול לקבל את מבוקשך אם רק תהיה אמיץ מספיק כדי לומר את זה. הכול יכול להשתנות בשבריר של שנייה, אבל אתה משתפן כי אתה פוחד מדי להסתכן בדחייה.

"ברור שלא." אני מסתובב ומחייך לעברה. "לכי. תעשי חיים. נראה מחר."

באותו ערב ראיתי את וויל מנשק אותה, וביום למחרת אבא שלי התקשר ושאל אם אני רוצה לבוא לבקר אותו בחופשת הקיץ. אמרתי 'כן'.

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת המארז 'עד שבאת את'+בולי לחצי כאן